

povšimnutí podle trestního řádu. Zmateční stížnost jen tvrdí, že obžalovaný neměl úmysl psát pamflet a že mu nebyl prokázán úmysl soukromého obžalobce urazit; v té příčině stačí poukázat na to, že rozsudek takový přímý úmysl (animus injuriandi) nepředpokládá, že ho však se stanoviska zákona ani není třeba, takže námitka je lichá. Zmateční stížnost dovozuje dále, že obžalovaný neměl a ani mu nebylo prokázáno vědomí toho, že by se jeho jednáním mohl soukromý obžalobce cítiti dotčeným, ano jde o román, kde každý čtenář čítá s tím, že líčené příběhy jsou smyšlené. Než rozsudek zjišťuje, že si obžalovaný musil býti vědom toho, že, popíše-li D-e podle jeho zevnějšku a podle jiných objektivních znaků tak, že čtenáři knihy právě podle těchto objektivních znaků v D-i poznají soukromého obžalobce Josefa P-u, a bude-li D-i připisovati různé vlastnosti a činy, třebaže byly smyšlené, že budou čtenáři vztahovány na soukromého obžalobce. Jsou tedy vývody zmateční stížnosti v té příčině pouhým popíráním skutkového zjištění rozsudku, jemuž se žádná formální vada ani nevytýká, takže nevyžadují, ba ani nedovolují rozbor a vyvracení. V každém směru bezdůvodnou, ba namnoze i neprovedenou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 3972.

I výrok nedokončený zakládá skutkovou podstatu dokonaného trestného činu, je-li smysl výroku patrný již z pronesených slov, tvoří-li pronesený výrok svým obsahem objektivní skutkovou podstatu určitého trestného činu a jsou-li tu i náležitosti subjektivní skutkové podstaty tohoto trestného činu.

(Rozh. ze dne 21. října 1930, Zm I 792/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 8. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 15 čís. 3 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá stížnost, že výrok, jež obžalovaný podle skutkového zjištění rozsudku pronesl dne 26. srpna 1927, t. j. výrok: »Připomínám Vám slova soudruha Lenina: »Učte se střílet, učte se střílet, abyste v příhodném okamžiku použili zbraní proti svým . . .«, nezakládá ani skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čís. 3 zák. na ochranu republiky, jímž byl obžalovaný uznán vinným, ani skutkovou podstatu jiného trestného činu náležejícího před soud, to proto, že výrok obžalovaného nebyl pro rozpuštění schůze intervenujícím policejním komisařem dokončen, tak že obžalovaným nebylo řečeno, proti komu má býti zbraní použito. Předmětem trestního

stíhání může prý býti vzhledem k ustanovení § 11 tr. zák. jen to, co obžalovaný skutečně pronesl. Větné torso, jehož pronesení rozsudek zjišťuje, je prý však zcela nezávažné, ano vše záleží na tom, jak měla býti ona věta dokončena. Stížnost neprovádí uplatňovaný zmatek způsobem odpovídajícím zákonu (§ 288, odst. 2 čís. 3 tr. ř.). Nedbá dalších skutkových zjištění rozsudku, z nichž jí bylo při správném provádění hmotněprávního důvodu zmatečnosti vycházeti, skutkového zjištění, že výrok Leninův je tak znám, že jeho smysl byl patrný již ze slov obžalovaným pronesených, že bylo již ze slov obžalovaným pronesených patrné, že obžalovaný vybízel dělnickou mládež, by, bude-li povolána ke službě vojenské, použila v příhodném okamžiku zbraní proti svým »vykořisťovatelům« (zaměstnavatelům), a skutkového zjištění, že obžalovaný měl úmysl vyzvati dělnickou mládež, by, bude-li povolána do zbraně (ke službě vojenské), v případě vypuknutí války nebojovala proti nepřátelům republiky, nýbrž obrátila zbraně proti těm, kdo jí nařizují použití zbraní proti nepřátelům. I výrok nedokončený zakládá skutkovou podstatu dokončeného trestného činu, je-li smysl výroku patrný již z pronesených slov, tvoří-li pronesený výrok svým obsahem objektivní skutkovou podstatu určitého trestného činu a jsou-li tu i náležitosti subjektivní skutkové podstaty tohoto trestného činu.

Čís. 3973.

Při zločinu podle § 87 (85 c) tr. zák. lze přičítati okolnost, že s činem pachatelovým bylo spojeno velké nebezpečí, jako přitěžující okolnost (§ 43 tr. zák.) jen, šlo-li o nebezpečí, přesahující co do rozsahu nebo co do hrozivosti náležitosti nebezpečí jako skutkového znaku oněch zločinů.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, Zm I 789/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 9. září 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny veřejného násilí podle §§ 87 a 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaného z výše trestu a trest prvním soudem obžalovanému uložený snížil použitím § 54 tr. zák. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Odvolání obžalovaného z výroku o trestu jest důvodným. Nalézací soud uložil obžalovanému trest v mezích zákonné trestní sazby první věty § 88 tr. zák., uznáv, že tu není podkladu pro použití § 54 tr. zák., poněvadž obžalovanému sice polehčuje, že jednal v prudkém hnutí mysli a že se k činu doznal, naproti tomu mu však přitěžuje, že spáchal dva zločiny různého druhu a že s jeho činem bylo spojeno velké nebezpečí,